

Màrtir per la pau i els pobres

El Papa envià una carta sentida per la beatificació de l'arquebisbe Òscar Arnulfo Romero, celebrada el dissabte 23 de maig, a Sant Salvador, a la qual van assistir almenys 250.000 persones. En la carta el papa Francesc ret homenatge a l'arquebisbe de Sant Salvador assassinat com a «bisbe màrtir per la pau i els pobres». L'arquebisbe Romero fou assassinat pels esquadrans de la mort el 24 de març de 1980, mentre celebrava l'eucaristia en un hospital de la capital d'El Salvador. En la fotografia, uns acòlits entren una de les relíquies del màrtir, la camisa que portava, que fou foradada per les bales.

GLOSSA

A la taula de Jesús

En Miquel, un infant de nou anys afectat per una discapacitat intel·lectual greu amb retard psicomotriu —de qui ja vaig parlar en una glossa anterior—, ha fet la primera comunió acompanyat de familiars i amics. Una mare catequista, experta i lliurada a aquest servei de la comunitat, l'ha preparat. Arribat el dia, en Miquel ens comunicava la seva joia mitjançant el llenguatge gestual amb què es relaciona. Moment especial el del Parenostre, quan va veure que la majoria dels presents el resaven amb aquest llenguatge que ell emprava, gràcies a la projecció en una pantalla dels gestos corresponents. Moment joiós per a ell, emotiu per a tots els qui l'acompanyàvem, com ho va ser el moment de rebre la comunió, viscut amb seriositat i emoció.

En l'estona d'acció de gràcies, els seus pares van fer aquesta pregària: «Pare! Passes per les nostres vides una vegada i una altra, esperant que et sapiguem veure, que et reconeguem; estimant-nos i convidant-nos a seure a taula amb Jesús [...]. Sabem de la teva capacitat infinita d'estimar i perdonar. Amb en Miquel, tingues també ben a punt la teva capacitat infinita d'emocionar-te, perquè és un nen que emo-

ciona: per les seves sortides úniques i extraordinàries; per la capacitat d'encomanar les rialles; per la seva capacitat de sorprendre i de sorprendre's; per la seva capacitat d'atacar els nervis; per la seva capacitat de no rendir-se i trobar recursos allà on sembla que no n'hi ha; per la seva capacitat d'entendre i de fer-se entendre; per la seva capacitat de fer-nos a tots una mica millors; per la seva immensa capacitat d'estimar. Si vols que l'àpat vagi bé, tingues també molt a mà la teva paciència infinita. Te'n caldrà molta i molt sovint.

»I si, malgrat tot, la situació et desborda una mica, el nostre darrer consell és que et fixis en les seves germanes, com l'estimen i es deixen estimar; observa com el busquen i com es deixen trobar per ell; mira bé com l'animen i com l'admiren. Són autèntiques mestres a passar una vegada i una altra, i encara una altra i una altra i totes les que convinguin, per la vida d'en Miquel. I ell les veu, les reconeix, les estima i s'asseu a taula amb elles. Gràcies, Pare, pels nostres fills i per anar-los acollint a la taula de Jesús!» «Que us faci créixer el Senyor, a vosaltres i als vostres fills» (Sl 115,14).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Com viu i creix l'Església?

Ens fem aquesta pregunta «com viu i creix l'Església?», en un context molt precís: el moment que travessa la nostra Església. Encara que aquesta visió pot ser molt discutible, no són pocs els qui afirmen que la nostra Església va camí de convertir-se en —o ho és ja— una minoria cada vegada més inoperant, absorbida per poders dominants, sense rellevància en la societat, un petit residu d'èpoques passades i superades.

El profeta Ezequiel ens va deixar una imatge, digna del millor catequista, per explicar com ha de viure i créixer el Poble Escollit en situació d'«estretor». Segle vi abans de Crist. Egipte i Babilònia es disputen l'hegemonia del mig orient i Israel es veu sotmès a reis estrangers, primer a Neco, rei d'Egipte i després a Nabucodonosor, rei de Babilònia: els reis israelites són bandejats i el poble, sotmès a vassallatge, ha de sofrir dirigents imposats pels dominadors. El rei Sedecies, exiliat en Babilònia, busca el suport polític d'Egipte, faltant al compromís de submissió amb Nabucodonosor. Aquest reacciona marxant sobre Jerusalem, conquistant-la i sotmetent tot Judà. El profeta Ezequiel interpreta la situació des de la mirada de Déu:

- Sedecies ha buscat la salvació mitjançant una maniobra política, prenent el suport del poder d'una de les faccions enfrontades.
- Aquesta maniobra significa traïr un pacte signat anteriorment.
- El Poble de Déu ha de cercar la salvació en una altra part i per un altre camí.

Es dos reis dominadors són com àguiles gegantes i vistoses; Israel és un plançó de cedre que va ser arrabassat per una d'elles i plantat al costat del propi riu; però es va convertir en una vinya que va buscar el seu aliment al costat del riu de l'altra àguila... Aquesta vinya no podrà prosperar... Així diu el Senyor:

«També jo trencaré el cimall del cedre altiu, n'esqueixaré el rebrot més alt i tendre i el plantaré al cim d'una gran muntanya, a l'excelsa muntanya d'Israel. Traurà branques ufanoses, donarà fruit i arribarà a ser un cedre majestuós. S'hi ajocaran ocells de tota mena, viuran a l'ombra de les seves branques. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor, que faig caure els arbres alts i enalteixo els més petits, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Jo, el Senyor, sóc el qui ho ha dit i el qui ho fa» (Ez 17, 22-25).

El Poble ha estat infidel al pacte amb el Senyor, no s'ha fiat d'Ell, ha traït la promesa. Les estretors i el sofriment que pateix són realment una humiliació. Com sortirà d'aquesta prostració?

Ha de saber el Poble que allò que busca en el poder mitjançant maniobres polítiques, aprofitant l'enfrontament entre les nacions dominants, acabarà en fracàs: el poder engolirà la seva ufanor i acabarà morint. Per què no accepta, amb humilitat i docilitat, la situació sofrent que viu, com un moment de purificació i de tornada a Déu?

Serà el mateix Déu qui prendrà un plançó del cedre més alt i el plantarà en el lloc que li pertoca. Ell ho farà. I la seva acció serà molt diferent a la dels poderosos reis. El Poble serà realment com un cedre tan gran que servirà de recer a tot tipus d'ocells. Tots els pobles i nacions trobaran en ell la seva llar.

L'Església haurà d'aprendre quins són els camins errats i haurà de recordar que «el Senyor humilia l'arbre elevat i eleva l'arbre humil».

Sempre va obrar Déu així. Bé ho sabia Maria i així ho va cantar per a la nostra memòria i el nostre goig.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

ELISENDA ALMIRALL

Fer-se gran dins l'Església

Diumenge 17 de maig es va celebrar a Montserrat la cloenda del 10è aniversari del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. L'Elisenda Almirall, de la parròquia de St. Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú i membre de la Delegació de Joventut de Sant Feliu, va ser dels joves que van arribar al Monestir caminant... i una de les primeres persones que va rebre la confirmació de mans del bisbe Agustí Cortés.

Com vàreu viure la jornada, els joves?

El clima que es va crear durant la cloenda va ser molt emotiu. Alguns dels joves van prendre consciència que també formaven part de la història del bisbat i això és important. A la pujada a Montserrat volíem evocar l'Església pelegrina, aquella que camina malgrat les inclemències, la que no s'atura pels entrebancs. Amb aquest camí fet, doncs, ens presentem als peus de la Mare confiats que la seva companyia ens ajudarà a anar descobrint la ruta.

Què va significar rebre la confirmació?

La confirmació va significar un *fer-se gran* dins l'Església, un punt d'inflexió per voler conèixer a fons el Crist que ens havien ensenyat a casa. A part de la família, en aquest inici haig de donar les gràcies al vicari de la parròquia, que va ser qui amb el seu exemple va mostrar-me que valia la pena comprometre's i arromangar-se per l'altre i per Jesús.

Quina és la clau de la bona sintonia entre joves de la diòcesi?

Una de les claus d'aquest sentir-se de «Sant Feliu Jove» crec que ha estat el fet de treballar en xarxa, sumar realitats... Només avançant conjuntament i conscients que som guiats per l'Esperit podem transmetre als adolescents i joves l'alegria de creure i, així, encoratjar-los a pujar al vaixell que tant estimem.

Òscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels orfes

Oh Maria!, tu saps què és l'amor d'una mare, tu que has ofert tot el teu amor i la teva vida al nostre Salvador, Jesús.

Et demanem que protegeixis tots els orfes del món.

Serveix-te de nosaltres per tal de donar-los l'amor tendre que les seves mares i els seus pares els haurien donat.

Ja que nosaltres som estimats pel teu Fill, tu ens permetràs de donar el mateix amor i la mateixa tendresa a aquells que han perdut els pares.

Mare santíssima, juntament amb tu i amb els àngels, cantarem al Regne del cel lloances al Senyor que ens estima tant que ningú no pot dir: «No tinc ni pare ni mare.»

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

Kafka, Pascal, Hello y Einstein

Franz Kafka, judío observante de la misma época de Nietzsche, tiene un **aforismo** —sentencia breve y doctrinal que se propone como **máxima**— sobre una **corneja**. La corneja es una «*ave rapaz nocturna, más pequeña que el búho, con un pico fuerte, especie de cuervo, que emigra al centro de Europa en invierno*».

Kafka, con su inteligencia, nos hace observar: —«Algunos dicen que **“una sola corneja podría destruir el cielo”**.

—Pero ello no constituye **ninguna prueba contra el cielo**.

—**Porque el cielo** significa precisamente... **imposibilidad de cornejas**.»

Bias Pascal, matemático, geómetra y filósofo católico, decía que:

—«Es una larga y extraña guerra aquella en la que la **violencia** se empeña en oprimir la **verdad**. Todos los esfuerzos reunidos de la **violencia**, no alcanzan a debilitar la **verdad**. No hacen sino enaltecer la **verdad** aún más.»

Ernesto Hello, intelectual y escritor católico francés, explica:

—«No es lo mismo: **incomprensible** que **ininteligible**.

—**Incomprensible**, nos dice que está por encima de la inteligencia.

—**Ininteligible**, está por debajo. Es el **objeto** que **falta** a la **inteligencia**. **Incomprensible**: es el **misterio**.»

En votación hecha por los medios de comunicación social más importantes del mundo, fue **elegido** como el «**Científico más importante del siglo xx**» el doctor **Albert Einstein**. Suya es la frase:

—«Lo más **maravilloso** que podemos **experimentar** es: **el misterio**.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La radiografía de una sonrisa

Hace unos días, en un encuentro con las religiosas y los religiosos de la diócesis de Roma, en el marco del Año de la Vida Consagrada, el Papa respondió sabiamente a cuatro preguntas.

Entre sus reflexiones, recordaba el beneficio de acompañar con la sonrisa el servicio realizado: «La sonrisa de las religiosas abre el corazón.»

A la sonrisa, no le basta ser gesto de educación. Hablando a las familias, decía el Papa que «la buena educación es muy importante». Un gran obispo, san Francisco de Sales, solía decir que «la buena educación es ya media santidad». «Pero, atención, en la historia hemos conocido también un formalismo de las buenas maneras que puede convertirse en máscara que esconde la aridez del ánimo y el desinterés por el otro. Nosotros, en cambio, entendemos la buena educación en sus términos auténticos, donde el estilo de las buenas relaciones está firmemente enraizado en el amor al bien y al respeto del otro.»

Que la sonrisa de nuestra Madre María nos ayude a que, con la sonrisa en los labios, seamos testimonios de amor auténtico a Dios y a los hermanos. Ser gota de aceite misericordioso que se extiende imperceptiblemente, pero que produce sus efectos.

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 15. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / Sl 97 / Mt 5,38-42]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809 - València 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850). Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.
- 16. ■ Dimarts** [2Co 8,1-9 / Sl 145 / Mt 5,43-48]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir; santa Lutgarda, verge.
- 17. ■ Dimecres** [2Co 9,6-11 / Sl 111 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.
- 18. ■ Dijous** [2Co 11,1-11 / Sl 110 / Mt 6,7-15]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.
- 19. ■ Divendres** [2Co 11,18.21b-30 / Sl 33 / Mt 6,19-23]. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980). Sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).
- 20. ■ Dissabte** [2Co 12,1-10 / Sl 33 / Mt 6,24-34]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.
- 21. ■ † Diumenge vinent**, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jb 38,1.8.11 / Sl 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4, 35-41]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. Jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

▶ Salm responsorial (91)

R. *És bo de lloar-vos, Senyor.*

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit, la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos, per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «¿A què podem comparar el Regne de Déu? ¿Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el Regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

▶ Lectura del libro del profeta Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios: «Arrancaré una rama del alto cedro y la plantaré. De sus ramas más altas arrancaré una tierna y la plantaré en la cima de un monte elevado; la plantaré en la montaña más alta de Israel, para que eche brotes y dé fruto y se haga un cedro noble. Anidarán en él pájaros de toda pluma, anidarán al abrigo de sus ramas. Y todos los árboles silvestres sabrán que yo soy el Señor, que humilla los árboles altos y ensalza los árboles humildes, que seca los árboles lozanos y hace florecer los árboles secos. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

▶ Salmo responsorial (91)

R. *Es bueno dar gracias al Señor.*

Es bueno dar gracias al Señor / y tañer para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y por la noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como la palmera, / se alzaré como cedro del Líban; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso; / para proclamar que el Señor es justo, / que en mi Roca no existe la maldad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,6-10)

Hermanos:

«Siempre tenemos confianza, aunque sabemos que, mientras vivimos, estamos desterrados lejos del Señor. Caminamos sin verlo, guiados por la fe. Y es tal nuestra confianza, que preferimos desterrarnos del cuerpo y vivir junto

al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarle. Porque todos tendremos que comparecer ante el tribunal de Cristo, para recibir premio o castigo por lo que hayamos hecho mientras teníamos este cuerpo.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, decía Jesús a las turbas:

«El Reino de Dios se parece a un hombre que echa simiente en la tierra. Él duerme de noche, y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo la cosecha ella sola: primer los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega.»

Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el Reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después, brota, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros pueden cobijarse y anidar en ellas.»

Con muchas parábolas parecidas les exponía la Palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.

La faç de Crist, fragment de l'es-cultura de Francisco Salzillo La Flagel·lació de Crist. Museo Salzillo (Múrcia)

COMENTARI

La llavor que creix tota sola

Jesús parla del Regne de Déu en paràboles i nosaltres no podem donar per descomptat que les entenem tot seguit. Per entendre-les no cal un talent especial, sinó una fe profunda. Jesús no diu res que no sapiguem. Parla d'allò que és nou, inesperat. Hem d'entendre que Déu és tot altre i que actua d'una manera diferent que els éssers humans. Però alhora és tan humà que, malgrat que no l'entenguem, hem de dir: Sí, és així, així ha de ser; m'ho diu a mi i ho he d'aprendre.

Amb la paràbola de la llavor que creix sola, Jesús ens vol dir que no tenim cap motiu per al descoratjament quan nosaltres no podem veure gairebé res del creixement amagat i misteriós del Regne de Déu. Es manifestarà el dia de la collita.

La llavor que creix sola donarà unes espigues ufanes en la collita. La imatge del gra de mostassa parla també de la poderosa actuació de Déu que es manifesta a través de la Paraula de l'Evangelí. És la narració d'un creixement en contrast: una llavor petitíssima que és imatge del Regne de Déu. La llavor de mostassa és una realitat quasi invisible, sovint envoltada d'incomprensió i de fracàs. Però l'antítesi és l'esplendor de l'èxit final: la planta de mostassa a prop del llac de Tiberíades pot créixer fins a tres metres d'alçada, «amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra».

Totes dues paràboles són la narració d'un creixement. El text posa a la llum el misteriós dinamisme que hi ha entre els dos pols, el de la llavor i el de l'arbre, el del gra de blat i el de l'espiga.

El pagès ha sembrat tirant la llavor i se n'ha anat a reposar i tanmateix aquella llavor està carregada d'energia i continua tota soleta el seu itinerari automàticament —*automatè*, com diu l'original grec. Déu ja ha plantat el seu Regne: aquest arriba inesperadament, amagat, paradoxal. Jesús diu: com l'acció meravellosa de Déu fa créixer una gran planta d'una llavor de mostassa, així seguirà el magnífic compliment del Regne.

L'Evangelí suggereix una actitud: ens cal esperar. Sí, la realització del Regne no depèn de nosaltres, sinó de Déu. Per part nostra, cal que estiguem disponibles al do de Déu, confiant en la seva Paraula que creix en la interioritat del nostre cor. Ens cal conrear la interioritat.

CRÒNICA

Cloenda del 125è aniversari del Col·legi Sant Ramon de Penyafort.

Dissabte 30 de maig el bisbe Agustí va presidir l'eucaristia a la basílica de Santa Maria, concelebrada amb el superior general dels Fills de la Sagrada Família, P. Jesús Díaz, i el vicari general de la diòcesi, Mn. Jaume Berdoy, amb altres religiosos, antics professors o directores del col·legi. A l'homilia el bisbe Agustí va aprofundir el rol del col·legi dels Fills de la Sagrada Família i del carisma de sant Josep Manyanet: una pedagogia d'inspiració familiar, presentant el model del Fill de Déu, l'home perfecte, que s'encarnà i experimentà la vida familiar entre nosaltres. A l'ofertori el grup de la Moixiganga de Vilafranca va representar aquest famós ball, i després, a l'atri de la basílica, va acompanyar els participants en la celebració religiosa.

Concert a la Basílica de Santa Maria. La Passió segons Sant Joan, de Bach, va ser interpretada per l'Agrupació Polifònica de Vilafranca i l'Orquestra Barroca catalana, el passat 31 de juny, a les 19 h, en el marc incomparable de la basílica de Santa Maria. També va inter-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Dos nous lectors. El 2 de juny, a les 20 h, a la capella del Seminari Conciliar, el bisbe Agustí va conferir el ministeri del lectorat als seminaristes de Sant Feliu de Llobregat Mario Pardo i Jordi Mondragon, i a Adilson Tolentino, de Barcelona, que també va rebre l'acolitat, junt amb altres sis seminaristes de Barcelona. En la seva homilia, el bisbe Agustí va remarcar la importància de fer comprendre la Paraula tocant el cor dels homes en referència al ministeri del lectorat, i també va destacar com els acòlits han de viure intensament l'eucaristia i ajudar els altres a fer-ho així. Abans de la celebració, el bisbe es va reunir amb tots els seminaristes majors de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, per valorar junts el curs transcorregut i programar l'estiu.

venir un grup de solistes, encapçalats pel tenor Josep Pizarro i la soprano Ulrike Haller. Al concert benèfic van assistir-hi 700 persones, i la recaptació servirà per sufragar les obres de restauració del temple, concretament, de la teulada.

AGENDA

Laïcat XXI: Congrés del Laïcat a Catalunya. Un grup de cristians de les diòcesis catalanes i de diverses

procedències eclesials impulsa una gran trobada al Monestir de Poblet, els dies 2 i 3 d'octubre de 2015. Des de fa un parell d'anys s'està preparant aquest congrés, que por-

ta per títol «Ser més Església, servir més el món». Al voltant de tres eixos: Laics en l'Església - Cristians en el món - Espiritualitat laïcal, s'oferiran una vintena d'activitats diferents: tallers, conferències, taules rodones, espais d'experiència, conduïts per laics, religiosos i preveres d'arreu de les diòcesis catalanes. Per a més informació i inscripcions: www.laicatxxi.cat, @laicatxxi, [facebook.com/laicatxxi](https://www.facebook.com/laicatxxi), laicatxxi@gmail.com

Final de curs del grup de mares de capellans Mare de Déu de la Mercè. Serà demà dilluns 15 de juny, a les 13 h, al Seminari Conciliar, amb una eucaristia presidida pel cardenal de Barcelona, Lluís Martínez Sistach.

FORMACIÓ

Setmana Catequètica - juliol 2015. Del 6 al 10 de juliol, al Seminari Conciliar de Barcelona, de les 16 a les 20.45 hores. Hi haurà dos cursos: un d'iniciació i un altre d'aprofundiment a la Pastoral Juvenil. Per a més informació: santfeliujove@bisbatsantfeliu.cat

Jornades de Formació. Organitzades per la Unió Apostòlica del Clergat a Catalunya. Obertes a preveres i diaques. Lloc: Centre d'Espiritualitat Josep Manyanet, Begues. Del 6 al 9 de juliol. Per a més informació: Mn. Francesc Nicolau, tel. 933 216 246 i Mn. F. Xavier Aróztegui, tels. 937 836 872 i 636 876 206.

ECO DE LA PALABRA

¿Cómo vive y crece la Iglesia?

Nos hacemos esta pregunta «¿cómo vive y crece la Iglesia?», en un contexto muy preciso: el momento que atraviesa nuestra Iglesia. Aunque esta visión puede ser muy discutible, no son pocos los que afirman que nuestra Iglesia va camino de convertirse en —o ya lo es— una minoría cada vez más inoperante, absorbida por poderes dominantes, sin relevancia en la sociedad, un pequeño residuo de épocas pasadas y superadas.

El profeta Ezequiel nos dejó una imagen, digna del mejor catequista, para explicar cómo ha de vivir y crecer el Pueblo Elegido en situación de «estrechez». Siglo VI antes de Cristo. Egipto y Babilonia se disputan la hegemonía del medio oriente e Israel se ve sometido a reyes extranjeros, primero a Necao, rey de Egipto y después a Nabucodonosor, rey de Babilonia: los reyes israelitas son desterrados y el pueblo, sometido a vasallaje, ha de sufrir dirigentes impuestos por los dominadores. El rey Sedecías, desterrado en Babilonia, busca el apoyo político de Egipto, faltando al compromiso de sumisión con Nabucodonosor. Éste reacciona marchando sobre Jerusalén, conquistándola y sometiendo a todo Judá. El profeta Ezequiel interpreta la situación desde la mirada de Dios:

- Sedecías ha buscado la salvación mediante una maniobra política, pretendiendo el apoyo del poder de una de las facciones enfrentadas.
- Esta maniobra significa traicionar un pacto firmado anteriormente.
- El Pueblo de Dios ha de buscar la salvación en otra parte y por otro camino.

Los dos reyes dominadores son como águilas gigantes y vistosas; Israel es un tallo de cedro que fue arrebatado por una de ellas y plantado junto al propio río; pero se convirtió en una vid que buscó su alimento junto al río de la otra águila... Esta vid no podrá prosperar... Así dice el Señor:

«Tomaré también la punta más alta del cedro; arrancaré un retoño tierno de la rama más alta y lo plantaré yo mismo en un monte muy elevado, en el monte más alto de Israel. Echará ramas, dará fruto y se convertirá en un cedro magnífico. Animales de toda clase vivirán debajo de él, y aves de toda especie anidarán a la sombra de sus ramas. Y todos los árboles del campo sabrán que yo soy el Señor. Yo derribo el árbol orgulloso y hago crecer el árbol pequeño. Yo seco el árbol verde y hago reverdecer el árbol seco. Yo, el Señor, lo digo y lo cumplo» (Ez 17,22-25).

El Pueblo ha sido infiel al pacto con el Señor, no se ha fiado de Él, ha traicionado la promesa. Las estrecheces y el sufrimiento que padece son realmente una humillación. ¿Cómo saldrá de esta postración?

Ha de saber el Pueblo que aquello que busca en el poder mediante maniobras políticas, aprovechando el enfrentamiento entre las naciones dominantes, acabará en fracaso: el poder engullirá su lozanía y acabará muriendo. ¿Por qué no acepta, con humildad y docilidad, la situación doliente que vive, como un momento de purificación y de vuelta a Dios?

Será el mismo Dios quien tomará un retoño del cedro más alto y lo plantará en el lugar que le corresponde. Él lo hará. Y su acción será muy distinta a la de los poderosos reyes. El Pueblo será realmente como un cedro tan grande que servirá de cobijo a todo tipo de aves. Todos los pueblos y naciones hallarán en él su hogar.

La Iglesia tendrá que aprender cuáles son los caminos errados y deberá recordar que «el Señor humilla el árbol elevado y eleva el árbol humilde». Siempre obró Dios así. Bien lo sabía María y así lo cantó para nuestra memoria y nuestro gozo.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat